

POSTANOWIENIE

26 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 26 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. K., B. K., M. K. i K. K.
przeciwko T. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. K. i B. K.
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z 28 lutego 2020 r., II Ca 2960/19,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powodów P. K. i B. K. na rzecz pozwanej tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego kwoty po 1350,00
(tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł z odsetkami w wysokości odsetek
ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia
pieniężnego za czas po upływie siedmiu dni od dnia doręczenia
zobowiązany postanowienia do dnia zapłaty.**

(M.K.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżący przedstawioną problematykę ujęli w pytaniach: „czy oddanie samochodu w posiadanie samoistne, a następnie oddanie za wiedzą i zgodą tej osoby pojazdu braciom K. w celu pojechania na stację benzynową należy uznać za „wyzucie z posiadania” bez wiedzy i zgody właściciela pojazdu, czy też jest to typowe jednorazowe i krótkotrwałe oddanie pojazdu - które nie wyłącza odpowiedzialności samoistnego posiadacza, a co za tym idzie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń zgodnie z art. 34 ustawy z dnia 22 maj 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych. W ocenie bowiem Powodów - stan faktyczny w niniejszej sprawie, a więc oddanie pojazdu za zgodą właściciela Panu P. S., a następnie oddanie auta kolejnym osobom (nawet przy przyjęciu, że byli to tylko bracia K.) nie powoduje wyłączenia odpowiedzialności pozwanego zakładu

ubezpieczeń; czy zdecydowanie się na jazdę z osoba nie mającą uprawnień do kierowania pojazdem (przy założeniu, że hipotetycznie kierującym miałby być B. K.) prowadzi do wyłącznej winy tej osoby, a co za tym idzie jest przesłanką egzoneracyjną, czy też może prowadzić tylko i wyłącznie do rozpatrywania kwestii ewentualnego przyczyniania się tej osoby. W ocenie Powodów w żaden sposób nie może być to przesłanka egzoneracyjna, a jedynie może być mowa w tym przypadku o niewielkim przyczynieniu się tej osoby. Tymczasem Sąd drugiej przyjął w realiach niniejszej sprawy, że Pozwana udowodniła przesłankę egzoneracyjną, co nie polega w zupełności na prawdzie.”.

Przedstawione przez skarżących kwestie nie stanowią istotnych zagadnień prawnych. Treść pytań nie ma charakteru abstrakcyjnego i odnosi się wprost do stanu faktycznego niniejszej sprawy. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej kwestii nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ. i z 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04 - nie publ.).

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.K.)

